

„Naa ja, noget skal man jo sige. Og skade kan den Slags vel heller inte. Men det vilde unægtelig have været betydelig bedre for Dem, om det var Deres ærede Bedste- og Oldefædre, jeg kunde have ordineret en saadan Kur. For det er dog vores salig Henfarnes tykke Dynen og gennemsvedte Uldtrøjer og den fra Fædrene nedarvede Sødsuppe og Tobaksfimsen og det hele Fromhedsliv i Studerekammeret, der nu hævnner sig paa os. De er jo naturligvis Præstesøn, ikke sandt? Jeg slutter af Navnet, kan De vide. Og jeg kender af personlig Erfaring Menuerne i vore idylliske, børnerige Præstegaarde, hvor Bordbønnen gerne maa gøre Fyldest for en solid Kødret. — Har De forresten taget de Styrtebade nogenlunde regelmæssigt?“

Per svarede, at han i den senere Tid havde levet under Forhold, der havde vanskeliggjort en planmæssig Afhærdning.

„Sig hellere, at De inte har Smag for en saadan kold Vask. Og det er meget forstaaeligt. Den er langtfra behagelig, naar man inte fra Barnsben er bleven vænnet til den. — Tillader De, Højstærede, at jeg endnu engang kigger Dem i Gabet?“

Per aabnede Munden.

„Ja, jeg tænkte det nok. De fleste af Deres Kindtænder er væk! De har rimeligvis været temmelig gammel, før De blev præsenteret for det verdslige lille Naademiddel, der hedder en Tandbørste. Jeg var selv over tyve Aar. Indtil den Tid nøjedes jeg om Aftenen med paa Fædrenes Vis fortrøstningsfuldt at skylle Munden med et Fadervor. — Naa, lad os inte fordybe os i disse gamle Jammerskader!“ afbrød han pludselig sig selv og trykkede Haanden ind i Siden med et Smertegisp.

Per vilde være bleven alvorlig forarget over denne